

Tamás Menyhért

Mikromitológiák
Kötöten és kötetlen

I.

HÜAKINTHOSZ:

Naptúz, fény, játékra igézõn zöldell a pálya,
diszkoszom éppoly békével készül tenyerembe,
mint amikor kedvítõ perceit úzi a lélek,
ám nyomban mézízú, orv szelet ízlel a nyelvem,
sejteni sejtem: Zephürosz Isten gyűjti haragját,
nyugtasson, hogy Apollón szem-közel állja a búvkört,
diszkoszt választ, sorra tapintja, kivár, sebesén tart,
sistereg ég, föld, jaj, mi szorítja felém eme sulykot!

APOLLÓN:

Éguram, Ó, Zeusz! Mit tettem vágyott szeretõmmel?
Büntess, Ég! játékomat újra halálra cseréltem,
hercegként hódolt, én Istenként viszonztam,
most látom: tetemében sem más; spártai jellem,
szívadomány volt minden-egy óra, amit hivül adtál,
émely nékem e vérzõ homlok; rózsabiborlás,
rózsálló vér, vérszirom, ájult gyász, sziromírás,
„Ái, ái”, jácint, jácint, nyit; jácintol az ének!

II.

SZISZÜPHOSZ:

Mit nekem az ünnepi szó, mióta büntetõ sziklámra
leltem, súlyát emelem; közös vele a sorsom, tudom,
bizonyosan tudom, nem hiányozhatom magamból,
sorsom, gyilok helyett, hegyre viendõ sors –
egyszer-halt, örök emberi arccal!